

U s n e s e n í

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Františka Kučery a soudců JUDr. Ing. Jaroslava Zelenky, Ph.D. a JUDr. Ivy Novotné ve věci dlužníka CVJ, a.s., sídlem Plzeň, Korandova 2760/17, o odvolání M■■■■ K■■■■, bytem ■■■■■, proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. ledna 2010, č.j. KSPL 27 INS 5308/2008-P119-2,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. ledna 2010, č.j. KSPL 27 INS 5308/2008-P119-2, se zrušuje.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením Krajský soud v Plzni odmítl přihlášku pohledávky M■■■■ K■■■■ (dále jen odvolatel) do insolvenčního řízení týkajícího se dlužníka CVJ, a.s. (dále jen dlužník) a rozhodl o tom, že účast odvolatele v insolvenčním řízení končí právní mocí tohoto usnesení.

V odůvodnění usnesení soud zejména uvedl, že dne 10.6.2009 rozhodl o úpadku dlužníka a že věřitele, kteří dosud nepřihlásili pohledávky, vyzval, aby tak učinili do 30 dnů ode dne zveřejnění rozhodnutí o úpadku. Protože přihláška pohledávky odvolatele do insolvenčního řízení došla soudu až dne 8.1.2010, tedy po uplynutí lhůty k přihlášení pohledávek, jež skončila dnem 30.7.2009, postupoval soud I. stupně podle § 185 insolvenčního zákona (dále jen IZ) a rozhodl tak, jak uvedeno výše.

Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Plzni se odvolatel včas odvolal a požadoval, aby je odvolací soud zrušil a rozhodl tak, že se jeho pohledávka přijímá jako pohledávka za majetkovou podstatou podle § 169 odst. 1 písm. a) IZ. Uvedl, že nebyl dříve nikým informován u úpadku svého bývalého zaměstnavatele, až úřadem práce, jenž uspokojil část jeho pohledávky, a je pro něho důležité, aby jeho pohledávka byla uznána, neboť v současné době je bez pracovního poměru.

Vrchní soud v Praze přezkoumal napadené usnesení i řízení jeho vydání předcházející a dospěl k těmto zjištěním a závěrům :

Podle § 7 odst. 1 IZ se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.), nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Podle § 41 odst. 2 o.s.ř. posuzuje soud každý úkon podle jeho obsahu, i když je úkon nesprávně označen. Toto ustanovení ukládá soudům povinnost posuzovat

každý procesní úkon podle obsahu (smyslu) projevu vůle účastníka; pro posouzení procesních úkonů proto není významné, jak je účastník označil, ani to, jaký obsah jim účastník přisuzuje (jak je on sám hodnotí).

V posuzované věci z obsahu spisu plyne, že poté, kdy insolvenční soud rozhodl dne 10.6.2009 o úpadku dlužníka a dne 4.9.2009 prohlásil na jeho majetek konkurs, odvolatel podáním ze dne 6.1.2010 uplatnil formou předepsaného formuláře pro přihlášku pohledávky do insolvenčního řízení „nárok na odstupné dle zákoníku práce ve výši 48 015 Kč“ (kolonka 6 formuláře), jenž dokládal potvrzením o výši nároku na odstupné (kolonka 11 formuláře).

Podle § 169 odst. 1 písm. a) IZ jsou pohledávkami postavenými na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou pracovní pohledávky dlužníkůvých zaměstnanců, pokud zákon ohledně některých z nich nestanoví jinak. Podle § 169 odst. 2 IZ není-li dále stanoveno jinak, pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou se uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku.

Podle § 203 odst. 1 IZ se pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim postavené na roveň uplatňují vůči insolvenčnímu správci pořadem práva tak, jako by insolvenční správce byl v nich dlužníkem. Podle § 203 odst. 2 až 5 IZ neuplatní-li dlužníkův zaměstnanec pracovní pohledávku uvedenou v § 169 odst. 1 písm. a) v jiné výši, pokládá se jeho pohledávka za uplatněnou ve výši vyplývající z účetnictví dlužníka nebo z evidence vedené podle zvláštního právního předpisu. Insolvenční správce uspokojí pohledávky podle odstavce 1 z majetkové podstaty. Neuspokojí-li insolvenční správce pohledávky podle odstavce 1 v plné výši a včas, může se věřitel domáhat jejich splnění žalobou podanou proti insolvenčnímu správci; nejde o incidenční spor. Náklady, které v tomto sporu vznikly insolvenčnímu správci, se hradí z majetkové podstaty, pokud nevznikly zaviněním správce nebo náhodou, která se mu přihodila. Po právní moci rozhodnutí o žalobě podle odstavce 4 určí lhůtu k uspokojení přisouzené pohledávky a jejího příslušenství svým rozhodnutím insolvenční soud; současně rozhodne, která část majetkové podstaty může být použita k uspokojení. Učiní tak jen na návrh oprávněné osoby nebo insolvenčního správce, kterým se rozhodnutí, proti němuž není odvolání přípustné, doručuje, a to zvlášť.

Z citovaných ustanovení je zřejmé, že se pracovní pohledávka odvolatele považuje za uplatněnou – aniž by bylo třeba ji přihlašovat – ve výši plynoucí z účetnictví dlužníka nebo z evidence, kterou dlužník vedl podle zvláštního právního předpisu, jinak ji mohl odvolatel uplatnit – bez ohledu na lhůtu pro přihlášení pohledávek (§ 173 odst. 1 IZ) – vůči insolvenčnímu správci postupem podle § 203 IZ a nikoliv vůči insolvenčnímu soudu přihláškou podle § 173 IZ.

Odvolací soud nemá pochyb o tom, že podání ze dne 6.1.2010 je podle svého obsahu právě podáním, jímž odvolatel v souladu s § 203 odst. 1 IZ uplatnil svoji pracovní pohledávku (§ 169 odst. 1 písm. a) IZ), byť je odvolatel hodnotil (označil) jako přihlášku pohledávky a učinil je nesprávně vůči insolvenčnímu soudu a nikoliv vůči insolvenčnímu správci. K uspokojení této pohledávky může dojít kdykoliv po rozhodnutí o úpadku dlužníka – umožňuje-li to stav majetkové podstaty – bez toho, že by ji bylo třeba přezkoumat na přezkumném jednání. V případě, že ji insolvenční správce v plné výši a včas neuspokojí, je odpovídajícím právním

prostředkem pro její vymožení žaloba podaná u příslušného okresního soudu proti insolvenčnímu správci o její zaplacení s tím, že po právní moci rozhodnutí o žalobě určí insolvenční soud lhůtu k uspokojení přisouzené pohledávky a jejího příslušenství a to, která část majetkové podstaty může být použita k jejímu uspokojení.

Z uvedeného vyplývá, že je pojmově vyloučeno uvažovat o nároku odvolatele tak, že měl být uplatněn přihláškou a ve smyslu § 244 IZ zásadně poměrně uspokojen z výnosu zpeněžení majetkové podstaty. Jestliže odvolatel přesto uplatnil nárok na uspokojení svého pracovněprávního nároku formou přihlášky pohledávky, nebyl důvod postupovat podle § 185 IZ a spojovat s takovým uplatněním důsledky plynoucí z toho, že přihláška byla podána opožděně.

V této situaci měl soud I. stupně posoudit podání odvolatele podle obsahu jako uplatnění pracovněprávního nároku a postoupit je insolvenčnímu správci jako osobě, která má jako jediná (při splnění zákonem stanovených předpokladů) nejenom kompetenci, nýbrž i povinnost k jeho splnění.

Pouze pro úplnost odvolací soud doplňuje, že považuje za žádoucí, aby insolvenční soud v obdobných případech vyznamenal věřitele, popř. další účastníky řízení, o tom, jak naložil s přihláškou pohledávky, vhodným způsobem, například usnesením, jímž se upravuje vedení řízení. Proti nesprávnému úsudku soudu o tom, že podle obsahu nejde o přihlášku pohledávky, se věřitel může bránit obdobně jako v případě, kdy insolvenční správce postupem podle § 189 odst. 1 IZ nezařadí do seznamu pohledávky, ke kterým se nepřihlíží, pohledávky vyloučené z uspokojení či další pohledávky, u kterých to stanoví zákon, návrhem, aby jeho pohledávka byla zařazena do seznamu přihlášených pohledávek. O tomto návrhu je insolvenční soud povinen rozhodnout usnesením, proti němuž je odvolání přípustné.

Dlužno ovšem zdůraznit, že v případech, kdy o obsahu podání odvolatele existují pochybnosti, resp. kdy z něj není jednoznačně patrné, čeho se jím odvolatel domáhá, je insolvenční správce povinen vyzvat ho podle § 188 odst. 2 IZ k upřesnění toho, co podáním sledoval. Další postup v řízení bude (logicky) záviset na tom, zda odvolatel obsah svého podání dostatečně upřesní či nikoli.

Na základě těchto zjištění a vedení názory vyjádřenými shora (ostatně k režimu uplatňování nároků, jež se v insolvenčním řízení nepřihlašují, se Vrchní soud v Praze již v zásadě shodným způsobem vyjádřil v usnesení ze dne 21.1.2010 sp.zn. MSPH 96 INS 714/2009, 2 VSPH 576/2009-P222) postupoval odvolací soud podle § 219a odst. 1 písm. a) a § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. a napadené usnesení zrušil.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

V Praze dne 20. dubna 2010

JUDr. František K u č e r a , v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Borodáčová